

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH					
Zbor/dátum	1	8	15	22	29
Trnava	K. Badinský	D. Dubovský	K. Badinský	F. Varga	J. Muráň
Sereď	J. Novota	K. Badinský	F. Varga	K. Badinský	P. Karaba
Piešťany	-	S. Ondrušek	-	-	-

PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNUTIA	MIESTO	ČAS
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line 19:30 hod.
	Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line 20:30 hod.
Piatok	Študijná skupina	on line 19:00 hod.
Sobota:	Sobotná škola	09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova (+ on-line/ trnava.casd.sk/youtube kanál)	10:45 hod.
	Popoludňajšia pobožnosť	

NARODENINY:

Na všetkých svojich cestách Ho poznávaj a On ti urovná chodníky. (Príslovie 3,6)

Trnava	Sereď
1. Jana Sýkorová	6. Erika Novanská
1. Eli Krajčovičová	8. Ferdinand Varga
6. Ivana Dubovská	10. Jarmila Vančová
	4. Robert Bleščák
	15. Luboš Juriga
	20. Helena Valkyová

NAOZAJ MEŠKÁ - pokračovanie

„Nikto nie je dokonalý,“ alebo „Všetci robíme chyby.“ Hriech je univerzálny ľudský stav. Zaslepuje nás natoľko, že si ho naplno nedokážeme uvedomiť. Jedinou cestou je držať sa čo najbližšie pri Bohu. „Padlý človek nie je len akési nedokonalé stvorenie, ktoré potrebuje zdokonalenie; človek je vzbúrencom, ktorý musí zložiť svoje zbrane.“ Celé sa nám to ozrejní, len ak sa v pokání pripútame k Ježišovi. Naše ľahkovážne vnímanie toho, čo je skutočne „sväté“ a „božské“, spôsobilo, že máme len veľmi oslabenú predstavu o našej hriechnej prirodzenosti. Vystavenie sa Božej odkrytej, nezahalenej a ohromujúcej sláve by rýchlo napravilo takéto povrchné uvažovanie. Spomeňte si na to, že kedykoľvek Ježišovým človečenstvom preblesklo jeho božstvo, ľudia padli na zem. Existuje totiž ľudsky neprekonateľná, smrteľne vážna priepasť medzi svätým Bohom spravodlivosti a hriechnym ľudstvom. Veľmi dobre to vidno v Kázni na vrchu. Keď sebaistí veriaci vyzdvihovali svoje „dobré skutky“, Ježiš na to odpovedá, že ich nepozná (Mat 7,21–23). Tí, ktorí si o sebe myslia, že sú „dosť dobrí“, čoskoro spoznajú, že stavali na zlom základe. (Pokračovanie a dokončenie článku v budúcom čísle.)

KONTAKTY:

BOHOSLUŽBY: DOP / POPOLUD.

Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk	9.00 / 14:00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk	9:00 / 13:30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk	9:30 / 14:00 hod.
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com	

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT

JÚL 2023

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

DRUHÝ KRISTOV PRÍCHOD: NAOZAJ „MEŠKÁ“?

Jo Ann Davidson (profesorka teológie, Andrews university CASD, Michigan)
(Pokračovanie)

Stará a Nová zmluva sú úplným systémom pravdy. Musíme teda pozorne študovať celý kánon, aby sme správne porozumeli, čo v skutočnosti učí. V našom prípade pochopenie významu výrazu „byť pripravený“ na Ježišov návrat musí vychádzať z viac než len jedného biblického textu alebo citátu. Stará zmluva napríklad vyzdvihuje Mojžiša ako zákonodarcu a Božieho hovorcu. On prijal, spísal, učil, aplikoval a vyložil Boží zákon. Často tiež opakoval Božiu výzvu oddať sa Jeho zákonu. Mojžiš si bol zároveň úplne vedomý nebezpečenstva zákonníctva a pokrytectva. Jeho veľkou túžbou bolo, aby Izrael mohol dôjsť k poznaniu Božej milosti a lásky prostredníctvom obriezky srdca (5Moj 30,6) a aby ich odpoveďou na jeho milosť bolo zachovávanie jeho príkazov (v. 10). Prostredníctvom zákona mohli získať správne pochopenie podstaty hriechu. Pomocou prosby o odpustenie sa zase stávajú ľuďom, ktorý má prednosť tešiť sa Božej svätej prítomnosti. Zákon bol Božím darom (Rim 9,4) a pozitívnym prostriedkom vyučovania jeho detí, ako prebývať v jeho prítomnosti (3Moj 26,11–13; 2Tim 3,16.17). Veriaci však museli byť vždy prikrýti Kristovou spravodlivosťou. Nikto nemôže byť nikdy dosť dobrý, aby mohol byť niekedy zachránený. Úvodné slová Desatora to podčiarkujú: „*Boh hovoril všetky tieto slová: Ja som Hospodin, tvoj Boh, ktorý som ťa vyviedol z Egypta, z domu otrokov. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!*“ (2Moj 20,1–3) Poslušnosť zákonu nikdy nebola spôsobom, ako si zaslúžiť spasenie. Na začiatku Desatora Boh jasne stanovuje, že on je v prvom rade Spasiteľ a Vysloboditeľ z otroctva! Boh najprv zachránil Izraelitov z Egypta, a až potom ich oboznámil so svojim zákonom. Toto poradie je veľmi dôležité. Na vrchu Sinaj Boh uzavrel zmluvu so skupinou ľudí, ktorí sa nevyznačovali ani svojou dobrotou, ani svojou vernosťou. Jahve si ich však vyvolil, čo nemalo nič spoločné s akýmkoľvek ich duchovnými úspechmi. Práve naopak. Boh si ich vyvolil napriek tomu, akí boli. Ak je v súvislosti s deťmi Izraela niečo hodné povšimnutia, tak je to práve skutočnosť, že si svoje vyvolenie vôbec nezaslúžili. Dokonca hlboko odpadli od Boha tesne po tom, čo s ním na vrchu Sinaj uzavreli zmluvu.

Apoštol Pavol tiež trval na tom, že jediným dôvodom, prečo ktokoľvek môže byť spasený, je to, že Boh vo svojej štedrej milosti vyhlasuje osobu za spravodlivú prostredníctvom Ježiša Krista. Pavlova nekonečná vďačnosť za Božiu milosť je lekciami, ktorej sa mnohí kresťania musia učiť. Umožní to veriaci prejsť dlhú púť, ktorá vedie k skutočnému váženiu si evanjelia.

Keď Pavol trvá na tom, že „*niet teda rozdielu*“ (Rim 10,12), myslí tým, že pred Bohom nielo rozdielu medzi Židom a pohanom, zbožným a bezbožným, veriacim a ateistom, „dobrými ľuďmi“ a „zlými ľuďmi“. Všetci sú v otroctve hriechu. Byť „náboženský“ neprispieva k nášmu dobru, rovnako ani byť „duchovný“. Pavol je jednoznačný: neexistuje nič, čo by sme mohli urobiť s našou hriešnou prirodzenosťou; my sa nedokážeme vymaniť z jej väzniteľského zovretia. Apoštol Pavol to veľmi podrobne rozoberá v Liste Rimanom 7, kde napokon zaznieva otázka: „*Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?*“ (v. 24) Pokánie je znamením Svätého Ducha, ktorý v nás koná. Usvedčuje nás z hriechu, aby sme sa vedeli kajať, nájsť a následne prijať úžasnú Božiu milosť.

Každý z nás je až do Ježišovho príchodu odsúdeným hriešnikom. Keďže hriech je mimoriadne zaslepujúci, toto kľúčové pochopenie nevzniká ľahko. Musíme sa uprene zadávať na hriech a jeho moc, a to dokonca v životoch „dobrých“ kresťanov, nakoľko aj naše najlepšie stránky sú poškvrnené hriechom. My všetci, dokonca aj tí najvrúcejší veriaci, budeme vždy potrebovať ospravedlňujúcu milosť, ktorú Boh ponúka hriešnikom: „*Všetci sme boli ako nečistí, všetky naše spravodlivé skutky boli ako poškvrnené rúcho, všetci sme zvädli ako listie, naše viny nás odnášali ako vietor.*“ (Iz 64,5) Martin Luther to pochopil, keď tvrdil, že sa potrebujeme kajať dokonca aj za naše dobré skutky. Thomas Cranmer to poznal a vyznal tiež: „Pochybili sme a odbočili z Božích ciest ako stratené ovce. Nasledovali sme priveľa svojich ľudských prostriedkov a túžob svojho vlastného srdca.“

Nie je ľahké priznať si to. My všetci, dokonca aj „dobrí“ kresťania, máme tendenciu nejakým spôsobom popierať vlastnú hriešnosť. Neradi si ju pripúšťame a často toto poznanie nechávame stáť akoby bokom. Je naozaj veľkou chybou neuvedomovať si to. Skutočne tragickou osobou nie je ten, kto spácha zločin alebo spôsobí iným nejakú škodu. Ozajstnou tragédiou je „dobrý“ človek, ktorému je zaťažko pripustiť, že dokonca aj naše dobré skutky potrebujú odpustenie. Príčinou je to, čo Ellen G. Whiteová nazýva našimi „skazenými prieduchmi ľudstva“: „Náboženské obrady, modlitby, chvály, kajúčne vyznania hriechu vystupujú od pravých veriacich ako kadidlo do nebeskej svätyne, ale tým, že prechádzajú cez skazené prieduchy ľudstva, sú také poškvrnené, že keby neboli očistené krvou, nemali by pred Bohom žiadnu hodnotu. Nevystupujú v nepoškvrnenej čistote a keby ich Prostredník, ktorý je po Božej pravici, nepredkladal očistené svojou spravodlivosťou, neboli by pre Boha prijateľné. Všetko kadidlo z pozemských svätýň musí byť presiaknuté očisťujúcimi kvapkami Kristovej krvi. On drží pred Otcom kadidelnicu svojich vlastných zásluh, v ktorých nie je žiadna škvrna či stopa pozemskej skazenosti. Kristus zhromažďuje do tejto kadidelnice modlitby, chvály a vyznania svojho ľudu a pridáva k nim svoju vlastnú nepoškvrnenú spravodlivosť. Následne kadidlo, ktoré je takto premiešané s vôňou zásluh Kristovho zmierenia, vystupuje pred Boha ako úplne prijateľné. Potom prichádzajú milostivé odpovede na vysielané modlitby.

Všetci by mali poznať, že všetka poslušnosť a chvála a všetko pokánie a vďakyvdanie musia prejsť očisťujúcim ohňom Kristovej spravodlivosti. Vôňa tejto spravodlivosti vystupuje ako oblak okolo trónu milosti.“ Pavol používa slovo ospravedlnenie častejšie než slovo odpustenie. Má tým na mysli, že nám hriešnikom bude nielen odpustené, ale že budeme aj ospravedlnení – Bohom vyhlásení za spravodlivých! Vďaka obeti Ježiša, ktorý zbral rozsudok odsúdenia na seba, je nám udelená milosť. Toto je nádherná správa a

pravda kresťanskej viery. Spojení s milosťou, ktorú prijímame, poznávame, že sme medzi tými, ktorým bolo nielen odpustené, ale ktorých Boh považuje za spravodlivých prostredníctvom viery v Ježiša.

Nikto z nás nemôže požadovať nijaký druh špeciálnej zásluhy za to, kým sme alebo čo robíme. Práve naopak, sme časťou celosvetovej ľudskej rodiny hriešnikov, ktorí dennodenne potrebujú nanovo objavovať svoju úplnú závislosť od Božej vernosti a milosti. Jeden autor duchovných chvál vystihol toto biblické učenie takto: „Takého, aký som, bez slova na vlastnú obranu... Ale ty si za mňa preliel svoju krv a pozývaš ma, aby som prišiel k tebe...“

Potrebujeme pochopiť, že náš problém nespočíva v tom, že by sme sa len kde-tu dopustili nejakej malej chyby. Nie! My všetci sme úplne zakorenení vo svete bezbožnosti. Nie sme len akísi nevinní, nezúčastnení diváci, ktorí zvonku sledujú hriešnosť ľudskej rasy. Ak si nie sme vedomí úrovne, na ktorú hriech znehodnocuje dokonca aj naše najušľachtilejšie snahy, ocitneme sa v stave samospravodlivosti a dokonca si ani len nevšimneme, že pokračujeme v zlyhávaní voči Bohu a ľuďom a že potrebujeme činiť pokánie. Nikdy nebudeme môcť vyzdvihnúť náš charakter a naše dobré skutky ako niečo, na čo by sme mohli byť pyšní. Nikto z nás nebude nikdy môcť požadovať, aby bol dedičom Božích zaslúbení ako odmeny za vlastnú spravodlivosť.

Biblické príbehy o ľuďoch, ktorí nasledovali Boha, to jasne ilustrujú. Všimnite si vyjadrenie o Abrahámovi: „*Abrám uveril Hospodinovi a on mu to počítal za spravodlivosť.*“ (1Moj 15,6) V tom čase mal Abrahám osemdesiatpäť rokov (1Moj 16,3.16) Štrnásť rokov pred svojou obriezku (1Moj 17,24) bol Abrahám „počítaný“ Bohom za spravodlivého! Následne úmyselne podviedol Abimelecha. Toto nám pomáha pochopiť dozrievajúci proces posväcovania. Dokonca ani Abrahám, ktorý je vyzdvihnutý v „slávnej galérii viery“ v Liste Hebrejom v 11. kapitole, nemohol o sebe tvrdiť, že je dokonalý. Neustále rástol vo svojom vzťahu s Bohom. A Boh neočakáva od tých, ktorí s ním chodia, nič menej, než očakával od Enocha, Noacha a Abraháma – a síce dokonalosť. Boží štandard dokonalosti nie je pokračujúcim posväcovaním nijako znížený. Význam hebrejského slova tamim, „dokonalý“ (1Moj 17,1), označuje „celistvosť“, „úplnosť“, „zrelosť“ a „dospelosť“, ako je neskôr opísané v Žalme 15,2; 24,4; a u Micheáša 6,8. Toto je to, čo chce Ježiš od svojich nasledovníkov – uskutočňovanie svätosti, práva, spravodlivosti, lásky a pokoja. Potrebujeme pochopiť duchovné definície dobrého a zlého a akí dobrí potrebujeme byť, aby sme sa mohli pokladať za „dobrých“. „Byť zlý“ je totiž viac než „minutie sa cieľa“ (ako je zvyčajne definované grécke slovo pre hriech hamartia) alebo prestúpenie zákona. Biblické príbehy odhaľujú, že hriech je omnoho vážnejší. „Byť dobrý“ je zase omnoho viac než len skutočnosť, že „nehrešíme“. Hriech nie je definovaný porovnávaním sa s inými. Môžeme to vidieť, keď Ježiš opísal farizejovu modlitbu: „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodliví, cudzoložníci alebo ako tento mýtnik.“ (Luk 18,11) Tento farizej nepochopil, že hriech nemôže byť zedefinovaný žiadnym ľudským kritériom či normou, ale len prijatím skutočnosti o tom, ako hlboko je každý človek zakorený a zapletený v jeho smrteľnom stave. Nie sme totiž len obeťami hriechu, hriech je v nás samotných. Na konečnom súde sa nebudeme môcť spoliehať na výhovorky typu: (Pokračovanie na s. 4)